

Sygn. akt IV Ka 736/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Paweł Pratkowiecki (spr.)
Sędziowie	SO Barbara Gabrysz SO Andrzej Środek
Protokolant	stażysta Antonina Kubiena

przy udziale Józefa Stryjaka

Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Legnicy

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2013 r.

sprawy **M. K. (K.)**

oskarżonego o przestępstwa z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jaworze

z dnia 23 października 2012 r. sygn. akt II K 66/12

I. zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. K. zmienia w ten sposób, że:

- a. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności (punkt III części dyspozytywnej),
- b. ustala, iż korzyść majątkowa, jaką oskarżony odniósł z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie I części dyspozytywnej wynosiła nie mniej niż 5.000,00 zł,
- c. wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności za czyn opisany w punkcie I części dyspozytywnej obniża do roku i 6 (sześciu) miesięcy,
- d. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
- e. wysokość korzyści majątkowej, której przepadek orzeczono na podstawie art. 45 § 1 k.k. (punkt V części dyspozytywnej) ustala na kwotę 5.000,00 (pięć tysięcy) złotych,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20,00 zł kosztów procesu za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 300,00 zł opłaty za obie instancje.

Sygn. akt IV Ka 736/12

UZASADNIENIE

Oskarżony M. K. stanął pod zarzutem tego, że:

I. w okresie od lipca 2008 r. do kwietnia 2010 r. w Z. powiatu (...), działając czynem ciągłym i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, udzielał środki odurzające w postaci marihuany

i psychotropowe w postaci amfetaminy P. J.

i S. J. nie mniej niż 4 razy w tygodniu uzyskując z tego tytułu korzyść majątkową w kwocie nie mniejszą niż 300 złotych tygodniowo, tj. łącznie nie mniej niż 25.200 złotych,

to jest o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

II. w okresie od lipca 2008 r. do kwietnia 2010 r. w Z. w powiecie (...), działając czynem ciągłym i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał wymuszenia rozbójniczego na osobie P. J. w ten sposób, że grożąc mu pobiciem i uszkodzeniem ciała żądał od niego zapłaty pieniędzy w kwotach nie mniejszych niż 300 złotych tygodniowo na poczet powstałego zadłużenia wynikającego

z zakupu środków odurzających i psychotropowych,

to jest o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

wyrokiem z dnia 23 października 2012 r. Sąd Rejonowy w Jaworze w sprawie o sygn. akt II K 66/12:

I. uznał oskarżonego M. K. za winnego tego, że

w okresie od lipca 2008 roku do kwietnia 2010 roku w Z., powiatu (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nie mniej niż dwa razy w tygodniu udzielał P. J. i S. J. środki odurzające w postaci marihuany w porcjach o wadze jednego grama za cenę 35-40 złotych za gram, a także nie więcej niż trzydziestokrotnie w całym tym okresie udzielił wyżej wymienionym substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w porcjach o wadze jednego grama za cenę 30-35 złotych za gram, osiągając z tego tytułu korzyść majątkową w łącznej wysokości nie mniejszej niż 7270,00 złotych to jest przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego M. K. za winnego tego, że

w okresie od lipca 2008 roku do kwietnia 2010 roku w Z., powiatu (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, grożąc pobiciem P. J. doprowadził go do rozporządzenia własnym mieniem poprzez przekazanie oskarżonemu pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 4.000 złotych jako odsetek za zwłokę w zapłacie za nabytą marihuanę

i amfetaminę, to jest przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i za ten czyn na podstawie art. 282 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego M. K. kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat

i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 15 września 2010 roku do 07 lutego 2011 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej w łącznej kwocie 11270,00 złotych osiągniętej z popełnienia przestępstwa przez oskarżonego M. K.;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 355,24 złotych kosztów postępowania i wymierzył mu 400,00 złotych opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonego i stawiając zarzuty obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Z treści środka odwoławczego wynika, że obrońca kwestionując orzeczenie wydane przez Sąd Rejonowy, w głównej mierze opiera się na zarzucie, iż zapadło ono w oparciu o stan faktyczny ustalony w zasadzie na podstawie zeznań tylko jednego świadka, tj. P. J.. Z taką argumentacją nie można się zgodzić. Nie jest bowiem niczym nadzwyczajnym, że sąd orzekający w sprawie karnej buduje stan faktyczny w oparciu o jeden tylko dowód. Obowiązująca zasada swobodnej oceny materiału dowodowego sytuacji takiej wcale się nie sprzeciwia. Jest natomiast rzeczą zupełnie odrębną czy sąd przeprowadzi ocenę takiego dowodu z zachowaniem wszelkich reguł procesowych, w tym przede wszystkim tych wskazanych w art. 7 k.p.k.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy temu zadaniu sprostał.

Lektura pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wbrew zarzutom apelującego, w sposób logiczny i przekonujący pokazuje, dlaczego sąd uznał za wiarygodne zeznania P. J. oraz z jakich przyczyn odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom tych świadków, którzy wspierali jego linię obrony. Przede wszystkim należy podkreślić, że P. J. od samego początku, zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i następnie przed sądem wielokrotnie i konsekwentnie opisywał ze szczegółami wszystkie okoliczności związane z nabywaniem środków odurzających od oskarżonego. W taki sam konsekwentny sposób opisał on również proceder wymuszania przez oskarżonego pieniędzy tytułem rzekomego długu, jaki P. J. miał u niego posiadać. Tym samym za chybione uznać należy te zarzuty apelacji, w których utrzymuje się, że sąd pierwszej instancji nie wskazał na jakich dowodach oparł swoje orzeczenie. Pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku pokazuje bowiem wprost, że dowodem takim były zeznania świadka P. J.. Opisał on nie tylko okoliczności towarzyszące popełnieniu obu przestępstw, ale także w sposób możliwie jak najbardziej precyzyjny wskazał na ilość i wartość zakupionych narkotyków oraz wielkość wymuszonej przez oskarżonego kwoty pieniędzy.

Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Rejonowy wykazał również, dlaczego odmówił wiary zeznaniom świadka S. J., który przeczył swemu udziałowi w zakupie środków odurzających od oskarżonego. Sąd pierwszej instancji poświęcił tej kwestii znaczny fragment uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k – 502, 502 odwrot), a tym samym odmienne wywody apelacji w sposób oczywisty mijają się w wymową materiałów procesowych zamieszczonych w aktach niniejszej sprawy.

Nie przekonują również zarzuty apelującego odwołujące się do istnienia umowy pożyczki, która rzekomo ma przeczyć zeznaniom złożonym przez P. J.. Świadek ten w sposób logiczny wskazał bowiem na okoliczności, w jakich doszło do

spisania tejże umowy. Z jego zeznań wynika, że zaciągnięty kredyt miał być kolejną formą zapłaty na rzecz oskarżonego za otrzymane środki odurzające oraz spłaty rzekomo istniejącego zadłużenia. Również i tę kwestię sąd pierwszej instancji dostrzegł i prawidłowo omówił w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, trafnie odrzucając wiarygodność składanych na tę okoliczność zeznań przez B. K..

To prawda co podnosi skarżący, że wskazani przez Sąd Rejonowy świadkowie znali przebieg poszczególnych wydarzeń głównie z informacji, jakie przekazywał im P. J.. Trzeba jednak zauważyć, że okoliczność ta potwierdza, iż wspomniany świadek na gorąco dzielił się swoimi problemami zarówno z członkami rodziny, jak i znajomymi, co dodatkowo potwierdza szczerść i wiarygodność jego wypowiedzi złożonych następnie w trakcie przesłuchania w toczącym się postępowaniu karnym.

Chybione są również te zarzuty apelacji, które odnoszą się do wysokości zarobków uzyskiwanych przez P. J.. Autor apelacji zdaje się bowiem nie zauważać, że zakup środków odurzających z przyczyn oczywistych nie był jedynym wydatkiem, jaki ponosił świadek P. J.. Oprócz tzw. wydatków „na życie” musiał on bowiem spłacać rzekomy dług i odsetki, jakie konsekwentnie i z pełną stanowczością „egzekwował” od niego oskarżony.

W tej sytuacji nie mogą dziwić kłopoty finansowe, z jakimi z tego powodu borykał się wspomniany świadek.

Za okoliczność mającą znaczenie zupełnie marginalne należy uznać podniesioną w apelacji kwestię braku dowodów na to, że P. J. rzeczywiście pod wpływem gróźb i presji zmienił miejsce swojego zamieszkania. Okoliczność ta nie ma bowiem żadnego znaczenia dla oceny postawionych oskarżonemu zarzutów. A zatem jedynie na marginesie należy zaznaczyć, że o konieczności zmiany miejsca pobytu mówił sam P. J. (k – 484 odwrót), a fakt ten w obliczu jego postawy procesowej i treści złożonych zeznań, jednoznacznie obciążających oskarżonego, nie może budzić zdziwienia.

Reasumując, Sąd Okręgowy nie dopatrywał się w apelacji żadnych argumentów, które w sposób skuteczny mogłyby podważyć prawidłowość zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim ustala on winę i sprawstwo oskarżonego odnośnie przypisanych mu przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 282 k.k. w zw.

z art. 12 k.k. Sąd Odwoławczy uznał natomiast za konieczną zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze oraz ustalenia wysokości korzyści majątkowej, jaką z popełnienia przestępstwa miał osiągnąć oskarżony.

W pierwszej kolejności trzeba zauważyć, że sprawa niniejsza podlegała po raz drugi rozpoznaniu przez Sąd Rejonowy. Pierwszy wyrok, wydany w dniu 26 października 2011 roku (k – 397 i nast.), zaskarżony był wprawdzie także na niekorzyść oskarżonego, lecz w apelacji Prokurator kwestionował wówczas jedynie wymiar kary za przestępstwo z punktu II (art. 282 k.k.) oraz wymiar kary łącznej (k – 424). Poza zarzutami apelacji Prokuratora znalazła się natomiast wysokość kary orzeczonej za czyn z punktu I (art. 59 ust. 1 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii), którą sąd ustalił na rok i 6 miesięcy. W tym zakresie obowiązywał zatem zakaz reformationis in peius. Tymczasem rozpoznając niniejszą sprawę ponownie w zaskarżonym wyroku Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu za czyn z punktu I karę 2 lat pozbawienia wolności. Taka sytuacja, z przyczyn wskazanych wyżej, stanowiła naruszenie wspomnianego zakazu reformationis in peius. Mając to na uwadze sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że po uchyleniu orzeczenia o karze łącznej obniżył wysokość kary za przestępstwo opisane

w punkcie I części dyspozytywnej właśnie do roku i 6 miesięcy. W dalszej kolejności Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu nową karę łączną

w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, uznając, że będzie ona adekwatna zarówno do stopnia społecznej szkodliwości obu czynów, jak i stopnia zawinienia oskarżonego. Kara ta uwzględnia długotrwały okres popełnienia przestępstwa, znaczne nasilenie złej woli oskarżonego, jego bezwzględność

i determinację w dążeniu do popełnienia zwłaszcza przestępstwa wymuszenia rozbójniczego, a także uprzednią karalność oskarżonego.

Sąd Okręgowy uznał również za konieczne dokonanie weryfikacji wysokości korzyści majątkowej, jaką oskarżony osiągnął z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Wydaje się, iż przeprowadzenie w tym zakresie precyzyjnej operacji matematycznej, polegającej na pomnożeniu ilości tygodni mieszczących się

w okresie objętym zarzutem przez wysokość kosztów zakupu narkotyków byłoby zabiegiem sztucznym. Nie można bowiem wykluczyć, że występowały w tym czasie okresy, w których ilość i wartość sprzedawanych środków odurzających mogła się od siebie nieznacznie różnić. Uwzględniając zatem realia sprawy i życiowe doświadczenie Sąd Okręgowy uznał, że wspomnianą korzyść majątkową można ustalić na kwotę nie mniejszą niż 5.000 złotych, co niewątpliwie koresponduje z zeznaniami świadka P. J.. Tym samym Sąd Okręgowy zmienił również orzeczenie o środku karnym, wydane na podstawie art. 45 § 1 k.k., ustalając wysokość korzyści majątkowej, której przepadek orzeczono na podstawie tego przepisu właśnie na kwotę 5.000 złotych. Co istotne, zakresem tego środka karnego nie objęto kwoty uzyskanej przez oskarżonego w wyniku popełnienia przestępstwa z art. 282 k.k., albowiem w tym zakresie uzyskana korzyść powinna zostać zwrócona pokrzywdzonemu, co oznacza, iż nie można orzec jej przepadek na podstawie art. 45 § 1 k.k., gdyż przepis ten taką możliwość wprost wyklucza.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy,
a o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k.